

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 7.

Den 1. Januar 1872. Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Ingen Religionstvang.

Tale af Eldste John Taylor i Salt Lake City
den 22de Oktbr. 1871.

(Fra „Deseret News.“)

Det er altid meget behageligt for de Hellige at tænke paa de Principer, Gud har aabenbaret for dem. Hvis der findes Noget, som kan fremme vor Lyksalighed, aabne vort Blik, udvikle vores bedre Følelser, vække vores Forhaabninger og give os Fred, Glæde og Trost, da er det Tanken om, at Gud har aabenbaret os Sandhedens evige Principer, at han har indpræntet dem i vort Hjerte og givet os Visshed om de Ting vi troe og lære.

Med den Kundskab, Gud har sjælet os om det evige Livs Principer formedelst Jesu Kristi Aabenbaringer, føle vi os tilidsfulde, lykkelige og tilfredse ved det Evangeliums Belsigelser, som Verden i det Hele taget er saa ubekjendt med i vor Tid. Endførsomt Mennestene i Almindelighed ere meget omhyggelige med Hensyn til Pengesager og verdslige Ting

og stræbe med Svrighed at vinde Ere og Berommelse, synes de dog i religiøse Anliggender at være fuldkommen tilfredse med at lade Andre tænke og handle for sig; derfor have de anstafret sig et lejet Præstekab, som de betale for at være deres Sjælesørgere, ligesom man betaler en Læge for at tage vare paa Ens Sundhed og en Advokat for at passe Ens Formue.

Religion er Noget, som ikke Enhver bør besatte sig med, mener man; det tilkommer Præsterne, Lærerne osv., som lommes for at fremlægge deres Dogmer, Troessætninger, Theorier og Meninger. Jeg blev selv opdragen som Medlem af den engelske Kirke; det er Skik i den Kirke at uddanne en Mand for den geistlige Stand, ligesom man uddanner Læger, Advokater og Officerer. En Fader prøver sine Sønner for at udfinde hvad

de egne sig bedst til; hvis en af dem er meget snu, maa han være Jurist; er en af dem fuld af Sild og Energi, maa han blive Militær, men er han tungnem og slov, kan han ikke benyttes til andet end Præst. Saadanne Individer er det, som fordetmeste sørger for Religionens Larv og som den store Mennestemaße skal følge; men som Skriften siger: naar en Blind leder en Blind, salde de begge i Graven.

Jeg omtaler disse Ting for at vise hvad Stilling Verden indtager i religiøs Henseende — hvor ligegyldige de ere for det, der vedroer deres evige Bel. Ved Oprettelsen af verdslige Regjeringer ere Mennestene i Almindelighed meget forsigtige; de værne med stor Ømhu om deres borgerlige Rettigheder. Statsmænd, Videnskabsmænd, Filosofer og andre dygtige og indsigtfulde Folk træde sammen for at drosje Individeters eller et Samfunds Belfærd, forsagt med Hensyn til jordiske Goder ere Mennestene meget omhyggelige, men hvad Religionen angaaer ere de højt ligegyldige.

Hvad skal man tænke om Nutidens Kristendom? Folk sige, de troe paa Bibelen, men hvem troer i Virkeligheden paa de Principer, den indeholder? Hvem har Driftighed nok til at efterleve de Grundsætninger, den fremsets? Jeg kunde vise Eder Dommere i denne Dag, kristne Dommere ovenijsøbet, som sige, de troe og ære Bibelen, hvilke ville gjøre deres Medmennesker til Overtrædere og trække dem frem for den juridiske Domstol, fordi de troe paa de Principer, Bibelen indeholder. Det rober Forstand! Det er Højdepunktet af vore henværende juridiske Embedsmænds Viisdom i Nutiden! Betragt saa Theologerne; de ere nogle uvidente Laaber og forstaae ikke hvad de gjøre, forstaae ikke hvad Stilling de indtage, og indsee ikke, at de frem-

skynde Verdens Ruin. De begribe ikke, at de ved at sydde Verden med falske Principer, udsaae en Sæd, som vil voxe og udbredes mere og mere, indtil den modnes i Glendighed, Forvirring og Blodsudgåelse og trækker dem selv med i Undergangen. De forstaae ikke dette, de have ikke fund Sands nok til at satte Folgerne af deres fordærvelige Færd, de ere nogle uøle, elendige, blinde Laaber.

Hvad ejende disse Mænd til Gud og Evigheden? Aldeles Intet. De fornegte reent ud de Principer, som kunde bringe dem i Berørelse med den Almægtige. De kristne Præster have i Aarhundrede haanlig forfastet Tanken om Aabenbaring fra det Høje. Berøv mig det Princip, asstær mig fra Kommunikation med min himmelste Fader, tilluk Himmelne for mig, saa jeg ikke mere kan nærmme mig ham, og Livet har intet Værd mere. Som et udødeligt Væsen, der staar i noie Forbindelse baade med denne Verden og den tilkommende, vilde det være utaaleligt at leve, hvis jeg ikke havde nogen Kundstab om min Gud. Med denne Verden alene vilde jeg ikke have noget at staafe. Gud veed, at der findes ikke Guder nok i denne Verden til at fångse et tænkligt Menneskes Sind, der har Lys nok til at tænke over en udødelig Sjæls Fremtid. Berøv os Kundstab'en om det Tilkommende, og hvad have vi saa at leve for? Intet, slet Intet.

Jeg betragter Mennesket som Guds Skabning og som et udødeligt Væsen; jeg betragter hele Verden som udspringende fra den store evige Jeg-Er, formedelst hans uendelige Viisdom, Almagt og Godhed, ham, som var og er og bliver usforanderlig den samme til evig Tid. Jeg mener, at Forustwæsener som Mennestene, der forene i sig det Forkrænkelige og Usforkrænkelige, burde kunne nærm sig al Kundstabs Kilde paa den af Evan-

glet antydede Maade, og hvis min Religion ikke kan bringe mig i Berorelse med min evige Fader og oplyse mig med Bestemthed om min nuværende og tilkommende Tilstand, vil jeg ikke have noget med den at staffe. Jeg vilde ikke give et Halmstraal for al Verdens Religioner, hvis de ikke kunde lede et Menneske til Guds Marhed. Jeg vil have Kundstab, Viæhed, Lys; jeg vil have Principer, som udgaae fra Gud, og jeg vil have Frihed som en amerikansk Borger og som Medlem af Guds Rige til at indaande den frie Lust og til at nyde Guds Gaver. Det er hvad jeg ønsker at have, saa sandt Gud lever, og jeg vil have dem, saalænge Herren forunder mig at leve, (Forsamlingen raabte Amen!) og ingen Mand eller Klite af Mænd skal berøve mig dette Privilegium. Man kan tage mit Liv, men jeg skal leve endda og nyde min Frihed i de evige Verdener blandt herliggjorte Væsener, der glæde sig ved de samme Besignelser og Privilegier, som Gudaabenhærdede for os her paa Jorden. Dette er i Korheden mine Følelser, og dersor er jeg rolig, tilfreds og lykkelig ved at eie de Principer, Gud haraabenhæret for Menneskeslægten i vor Tid.

Jeg troer der staer strevet etsleds, at „lyksaligt er det Folk, hvis Gud er Herren,” og jeg siger, lyksaligt er det Folk, som troer paa den levende Gud, en Gud, der kan see og høre, og som kanaabenhære sin Billie til Mennestene. Jeg er lykkelig ved at have Samsfund med et saadant Folk, og der findes ikke en Konge, Keiser eller Potentat paa Jorden, med hvem jeg vilde bytte. Gud er min Gud, min himmelstæ Fader er min Beskytter og han er hele Israels Stjold og Bærge. Han vil være med os og beskjærme os under alle Begivenheder i Li-

vet, og dersor føler jeg mig tryg og tilfreds.

„Men maaesse De ikke vilde føle saa, hvis De havde en Proces paa Halsen, som Andre have.“ Jeg troer neppe det vilde forandre Sagen; jeg har dog fjendt lidt til saadanne Sager før idag. Jeg er blevet forsigtig og jaget for min Religions Skyld, jeg er blevet stadt paa, og truffen ogsaa, for min Troes Skyld, men min Religion er den samme idag som dengang. Den sjænker mig den samme Glæde, Tillid, Viæhed og Haab nu som før, og dette er ikke alene min Menning, men tillige alle mine Brødre. Der er ingen Forsagthed, ingen Stjælv i Kneerne, ingen Bakken i Følelsnerne hos os. Gud er vor Gud, vi ere hans Folk. Dette er Guds Zion, dette er Guds Rige, som vores Unionsmere sige, de Forenede Stater ville føre Krig imod. Jeg gad vide om de sige Sandhed. Ligemeget, jeg er et Medlem af og en Eldste i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og jeg vil vedkende mig det for hvilkensomhelst Magt under Himmelne. Jeg tilhører denne Kirke, og jeg takker min Gud for den Raade at være Et med disse mine Brødre og Søstre, der omgive mig, og mine Følelser ere idag ligesom Ruths ordum: „dette Folk er mit Folk, og din Gud er min Gud; hvor det lever, vil jeg leve; hvor det dør, der vil jeg dø og der vil jeg begraves;“ og naar dette Folk engang sprænger Gravens Baand og stiger op for at møde Jehovah, venter jeg at være midt iblandt dem og haaber at være Et med dem i Tid og Evighed. Dette er mit Haab, og dersor udbryder jeg i et Halleluja for Gud den Almægtige, thi han regerer og vil regjere, indtil alle hans Fjender ere lagte for hans Fodder, (Forsamlingen raabte Amen!) og dette

Nige vil voge og tiltage evindeligen, og bee den Mand, der prøver paa at standse Jehovah; han skal visne som Græset for hans Munds Ande (Forsamlingen: Amen!), og den evige Sandheds Principer ville hjælpe os fremad, stadig fremad, indtil denne Verdens Ringer blive Guds og hans Salvedes, Jesu Kristi, og han skal regjere evindeligen.

Menneskene kunne gjerne forsøge at smede Lænker til os, men vi ville sonderbryde dem med Guds Kraft ligesom Samson. Ved Guds Hjælp ville vi kæmpe for Sandhedens evige Principer, vi ville værne om vor og alle Menneskers Frihed i enhver Henseende, og vi ville aldrig hvile før hele Verden er blevet gjennfødt ved disse Principer, før alle Mennesker paa denne Klode eksklere sig frie. Vi ville proklamere Frihed for al Verden, Saliggjørelse for hele Menneskelægten, Lænkesfrihed og Handelsfrihed med

Ret til at dyrke Gud som deres Samvittighed byder, hvor somhest og næar somhest de onste. Vi ville aldrig slæe os til No, forend Mæglene falde sonderbrudte af Menneskernes Skuldre og Alle blive frie og lige. Dette er Guds Hensigt, og han vil gjennemføre det, ingen Magt kan hindre det.

Min Helbred er ikke meget stærk, og jeg kan derfor ikke tale ret længe, men jeg føler Guds Aand brænde i mit Indre som en levende Ild. Jeg talter min himmelstte Fader for hans naadige Varetægt over dette Folk, og jeg vil formane mine Brødre og Søstre til at efterleve deres Religion og holde alle Guds Befalinger. Hvis de gjøre saa, behøve de ikke at frygte for de elendige Uslinger, der omringe os i denne Tid. Hold Eder blotrene, hellige og dybige, saa vil Gud være med Eder og føre Israel til Seir fra nu og til evig Tid. Amen.

Oppositionens Nytte.

(Fra Deseret News.)

Det synes at være en Nedvendighed or dette Værks Vægt og dets Tilhængeres Udvikling, at der af og til maa stee et Afbræk i den vanlige Fred og Orden, der er et Særlende for Guds Nige. Dette har idetmindste været vor Erfaring i Fortiden. Det vilde i Sandhed være høist markværdigt, om de Sidste Dages Hellige fulde lades i uforstyrret Fred i en længere Nøkke af Aar og vilde vist nok vække Twil og Angstelse i mangt et Sind; men heldigvis har dette ikke været vor Lod. Neppe et Aar er hen-

gaet over vor Hoved siden Kirkens Oprettelse i 1830, uden vi have haft eller været truede med alvorlige Bannsteligheder. I denne Henseende har vor Skæbne været helt forskjellig fra alle andre religiose Samsunds paa dette Kontinent, og Folgen har været, at vi ere blevne ulig alle Andre i mange væsentlige Karaktertræk.

De Prøvelser, vi have maattet gjen nemgaae, have udviklet vor Tro paa For synet, vor Energi og Selvstændighed. Vi kende intet andet Folk, som anerkjende

Guds Haand i alle Livets Omstiftelser i den Grad som de Sidste Dages Hellige, ei heller ere vi nogensinde komne i Berorelse med noget Folk, som er saa selvstændigt og uafhængigt som de.

Stadigt Solstin og Medgang kunde have farlige Folger for dette Folk, det har Erfaring lært os. Hvis Verden skulle række os en Broderhaand, hvis den skulle anerkjende os som et Folk af almindeligt Slags og yde os Begunstigelser, vilde det være en Ulykke for os og affstedkomme sorgelige Resultater. Men naar de Hellige blive forsulgte og fortrædige, naar man angriber deres Tro og Rettsigheder, og naar man anstrenger sig for at tilintetgjøre dem som et Folk, da ere de i deres Element, da vælkes deres slumrende Energi, deres Begeistring kældes tillive og Kærligheden for deres Religion, som i Medgangens Dage undertiden dulmøs, oppustes paan্য i blussende Flamme.

De juridiske Processer, som i denne Tid føres mod dette Folk, ere dersor ikke saa stort et Onde paa langt nær, som vore Fjender haabe og troe. Disse „lovlig“ Angreb have indtil Dato kun været os til Gode. Mange var blevne slave og ligegyldige for deres Tro og forsomte deres Pligter; alting her aandede Fred og ingen Fare, Handelen florerede, Verden og Mormonismen vandrede tilsyneladende Arm i Arm ved hinandens Side og der var Intet, som bebudede Uveir. Det er saa saare let under saadanne Omstændigheder at induge Verdens Aand, saa at Mange i Virkeligheden begyndte at tage affyne Grændselnien mellem Gud og Belial.

Men Satan og hans Forbundsfæller kunde ikke længe finde sig i den herskende Ro — de maatte berede sig et nyt Nederlag; de have en vis Grad af Snuhed, det er det Hele, men de mangle Viisdom.

Hvis de virkelig ønsle at ødelægge de Sidste Dages Hellige, burde de have vidst af tidligere Erfaring, at Forfolgelse og Vold vare seile Vaaben. Deres Angreb have vækket de Hellige af deres Blund og inspireret dem med en Aktivitet, som de ikke have hjændt i lang Tid. Dommeren i dette Distrikt og hans Haandlangere forthene i Grundet et Taknemligedsvotum af Kirkens Autoriteter — de have optraadt som de ivrigste Missionærer blandt dette Folk; de have udrettet, hvad al Prædiken og Formaning ikke kunde have udrettet. Mange have lært at bede med større Inderlighed, Forsamlingerne blive bedre besøgte, Familierne have aldrig været mere forened og Brodre og Søstre have aldrig hilset hverandre med større Hjertelighed end netop siden disse juridiske Rænker begyndte at operere.

Hvis Forfolgelse ikke bringer et Samfund til at formeres udadtil, gjor den det idetmindste mere kompakt; den bortfeier de torre Grene og giver Træet fornyet Kraft. Man kan langt lettere saae Folk til at kæmpe for sin Religion, end saae dem til at leve efter dens Principer. Angrib dem selv eller deres Venner, og straz vaagner deres Kamphyst; de have ikke mindste Lyst til at fire. Hvad man let kunde vinde ved Mildhed og Venlighed, vilde de modstaae til Doden, hvis man vil twinge dem med Magt.

Det tjener dette Folk til Gavn, at man angriber det med saadanne Vaaben som for Nærverende. Uden Provoker vilde de Hellige rimeligvis blive dorste og ligegyldige i mange Henseender. Kirken vilde staae i Fare for at oversvømmes af Hyktere og fordærvede Individer, hvis der ikke af og til foregil en Renselse i den. Naar man dersor tager et roligt og sindigt Blik over Situationen i dette Territorium, troe vi de Sidste Dages Hel-

lige have stor Marsag til at være Herren talnemlige. Deres Fjender ville nu som altid tilforn overøse dem med Belsig-

nelser, hjælpe til at grundfæste vort System og give det en langt større Verom-melse.

En Kvindes Mening om Polygami.

(Fra „Deseret News.“)

Når ville de Bigotte og Uvidende ophøre med at forfolge Menneskelægtens Belsjørere? De, der flynde sig fast ved deres Bilsfarelser og Overtro, haane dem, der gaae i Spidsen for den Tid, hvori de leve. Gud har gjengivet Saliggjorelsens sande Plan ved Abenbaring, og de Sidste Dages Hellige have annammet dens Principer. De blive hadede af Verden, fordi de have afrystet Fædreneres Bilsfarelser og Traditioner. Man havde indpræntet os fra Barndommen af, at Abenbaring behovedes ikke mere, at den hellige Skrifts Canon var fuldstændig; men vor Forstand blev oplyst af Himlens Lys, og ved vor Opræden vil Verden blive reformeret.

Vi have oploftet et Banner her i Bjergene, om hvilket alle de Gode og Edle slokke sig. Vi onste ingen Drifte-saloner, berghetede Huse og Spilebuler iblandt os; vi ville ingen uretfærdige Dommere, ingen rænkfulde Advokater, ingen Embedsjægere, ingen gamle Peber-svende og Pebermane have iblandt os. Vi onste ingen Opposition mod vort polygamiske Egttestabsystem, thi vi ville holde os til det gjennem Tid og Ewighed. De, der foretrælle Enkoneriet, kunne blive hvor de ere og glæde sig ved dets Belsig-nelser. Hvorfor sagsgør man ikke Sha-

king Kværerne, der slet ikke gifte sig? Det vilde være ligesaa lovmaægtigt som at antaste vor Religion.

Vi have opfostret Hjelte Døtre og ædle Sonner, og vi vide, hvis Blod der flyder i deres Arter. De ere opvogene i Frihed og ere blevne belært om Selv-bestyrkelse. Troer man, at de ville roligt se paa, at deres Fædre fængsles, deres Mødre vænæres og de selv brændemærkes som vægte? De fleste af disse Drenge holde sine seg God og ere Atleter; de forstaar godt at forsvarer deres Hjem og deres Kjære; deres Moralitet er ikke blevnen smittet ved Berørelse med Ærverdenens Laster. Øyden har sat sit Stempel paa deres Bande, den er indgroet i deres Sam-vittighed; de have lært at værne om Kvindens Ære. Om Nogen foret en af vore Kvinder paa Afveie, vil Fordærvelse hvile paa hans Hoved, vore Sonner ville henvende Krænkelse, thi Manden er Kvindens Hoved og kan ikke usstraffet stjænde hende.

Vi ere Hustruer, løvligen viede til Mænd, der fuldstændig afholdte sig fra alle andre Kvinder; hvis Menneskene i Verden ikke ville gaae ind paa vore Principer, bor de idetmindste ikke søge at hindre Kvinden fra at nyde sine Rettigheder i Utah.

En Kvinde,
der har levet 27 Åar i Polygami.

Pressens Dom

om Regjeringens Forhold til Utah.

Den Politik, Unionregjeringen fører mod Mormonerne, forekommer os aldeles feil og usovsvarlig. I Aaret 1856 bleve disse fanatiske Mennesker drevne i Landflygtighed, og efter en Uendelighed af Øjenvordigheder nedsatte de sig i Saltfosalalen. Den var en komplet Orsen, da de sandt den, men ved Flid og Energi have de bragt den i Flor, og fra det fattigste Samfund i Amerika, ere de blevne det rigeste. I en Række af Aar dannede deres Settlement ved Saltsoen et Bindelæd mellem Californien og de østlige Staeter. Fem og tyve Aar ere nu henvundne siden dengang, en Generation har levet og er gaaet i Graven, og i al den Tid har man ladet Mormonerne med deres Religion og Politik leve i usovslyret Ro. Hvorfor har ikke vor Regjering fredet ind for? Hvoraf kommer det, at man nu saa pludselig falder over disse Folk og deres Egtestabsform og truer deres Øverster med Tugthuusstraf? Hvorfor har man ikke ved viis Forgivning forgeret for Fremtiden, eller hvorfor lader man ikke den til Utah stadig strømmende Civilisation fortrænge dette sociale Onde? Svaret er indlysende: Mormonerne ere velhavende og folkelig det rette Folk at plyndre.

Vi erindre godt, at længe før de nuværende juridiske Mænker begyndte, eller maaske blev tænkt paa, fortalte en Herre i St Louis os, at en Unions-Embedsmænd havde engang sagt til ham, at hvis han kunde sætte en Forsøgelse i stand mod Mormonerne, vilde hans Lykke være gjort — at han vilde lægge sig tilbedste 100 eller 150,000 Dollars derved.

I herved tyve Aar har man havt

Unionsembedstole i Utah, og nu er det, man for første Gang anvender dem mod Mormonerne. Naar vi betænke, hvilket Tidspunkt man har valgt til Angreb mod hert Folc, og naar vi erindre hvad Slags Mænd det er, som presse denne Sag frem, see vi letteligen heri en ny Frugt af den Korruption, hvorfra vores Unionsembedsmænd have faaet saa sorgeligt et Ny. Det er et Plyndringstog, hvortil Fanatieme kun altfor villig rækker en hjelpsom Haand. Spørgsmaalet er ikke om denne Nation skal understøtte Mormonismen, der uidentvist vil doe hen af sig selv som alle andre ugrundede Systemer, men skal Nationen sanktionere og fremme Plyndringslysten under Skin af Lovlighed, Moralitet og Religion? Vi troe, at de nuværende Unions-Embedsmænd i Utah ere ligefrem en Tyvebande, lig de Tuinder af samme Slags, som sendes til Sydstaterne, og deres Paaskud at værne om Sædeligheden, haandhæve Lovene og straffe Mormonlederne, ere altsammen Midler for det samme Dine med, nemlig Ros. Hele Bevægelsen bærer saa siensynlig Præg deraf, at Ingen kan undgaae at see det.

„Jefferson Times,“ Texas.

Vi ansee disse Federaleembedsmænd i Utah hverken for „snilde som Slanger eller uskyldige som Duer.“ Der synes at ligge en grusom Strenghed til Grund for deres Optreden, som Omstændighederne sette ikke kunne retfærdiggjøre. Institutioner af en Mandssalvers Art kunne ikke oprykkes paa een Dag uden ved voldsomme Midler. Det første Skridt til at oprykke Polygamiet, efter at Regjeringen

saa længe havde tolereret det, burde have været, at Præsident Grant skulle have udstedt en Proklamation, hvori han tilhendegav hvad Politik Regjeringen for Fremtiden vilde følge, samtidig sagt Mormonerne, at det vilde ikke blive taalt mere, men herefter blive betragtet som et Brud paa Loven og en Forbrydelse mod Regjeringen. Dette skulle man have gjort, og ligeledes skulle alle Territoriets Embedsmænd paalægges at paadomme og straffe alle fremtidige Polygamiforbindelser.

Men i intetsomhelst Tilsælde kunne de polygamistiske Egtefællesskabsforbindelser, der ere indgaaede med Regjeringsembedsmændenes og Territorialembedsmændenes Sam-

tykke, ansees som utugtige eller hørtagte, hverken fra Lovens eller Moralegens Standpunkt betragtede. I intetsomhelst Tilsælde kunne de Born, der ere fødte i saadant Egtefællest, stemples som uægte eller ulegitime. Forhadte, som Mormonismen og Polygami kan være os, bor man dog ikke glemme, at ogsaa Mormonernes Mænd, Kvinder og Born have menneskelige Hjertter og menneskelige Følelser, som ikke kunne sonderrives uden at fremkalde Smerte, og vor Regjering har ingen Ret til at tilssie nogen af sine Undersætter unyttig Sorg.

„Independent Statesman.“
New Hampshire.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Betræftninger ved Årskiftet.

Paa denne Nytaarsmorgen ville vi ønske alle „Stjernens“ Læsere et hjerteligt Guds Fred. Et nyt Aar har idag begyndt sin Virksomhed i Verden, og hvilke Sorger og hvilke Glæder det fører i sit Skjod er skjult for vort Blik. Kun saa meget vide vi med Vished, at det vil blive et Aar rigt paa Belsignelse for Enhver, der elster og over Ret, for Enhver, der i Aand og Sandhed vil forerette sig at tjene Gud af sit ganste Hjerte. Vor Opmuntring til alle vores Sødste er derfor: læg paa denne Dag Grundvolden for Eders Vandet i det kommende Aar; gjør en Pagt med Eders Gud med Haand og Mund, at I ville elske ham over alle Ting og holde hans Besalinger; at I ville være overbærende med Eders Venners Mennerligheder, som I selv ønske Overbærenhed; at I ville værne om hverandres gode Navn og Stygte, og knytte Broderbaandet end fastere end det var i den svundne Tid, og i Forening gjøre alt muligt for at styrke Herrens Sag og fremsette det Sidste Dages Værk for Verden.

Vi have god Grund til at være Torsynet taknemlige for hvad det henrundne Aar har bragt. Broderenes Arbeide i denne Mission har været storligen belsegnet,

og 1,021 ere blevne tillagte Menigheden ved Daab; 620*) ere emigrerede ved egen Hjælp i Forening med hvad Slægtingne i Utah have tilsendt dem, og en fredelig og liberal Land har gjort sig gjeldende blandt Folket. Det er vort Haab, at den Sæd, som saa flittig er jædsaaet sidste Aar, vil bære gode Frugter i det nu paabegyndte.

I politisk Henseende har det svundne Aar været meget stjæbnesvængert. En Revolution har rasket i Hjertet af Frankrig, hvilken i sin Vilbhed og Hensynsløshed har slaaet en Verden med Forbauselse, og dens Virkninger spores endnu som en dyb og faretruende Kystelse i hele Europa. Arbejdslæsserne i næsten alle europæiske Lande have reist sig med en sjælden Enighed og Energi mod Arbejdsgivere og Kapitalister, da Fattigdommen paa den ene Side og Livsforsøndhedernes tiltagende Præis paa den anden drev dem til Fortvivelse. De Internationale have udebet en mægtig Indflydelse paa de sociale og politiske Forhold og ere i de fleste Tilfælde gaaede af med Seiren indtil Dato; men det oprørre Element er ingenlunde gjort ustadeligt, og man har god Grund til at befrygte voldsomme Omvæltninger i den nærmeste Fremtid. Frankrig staarer endnu paa høist svage Fodder som Republik, og man er belavet paa nye Uroligheder, naar den nuværende aldersstegne Præsident Thiers falder fra. I England begynde de republikanske Ideer at løfte dristigt Hovedet, og det er en meget udbredt Menning, at en stor Deel af Befolkningen vil stemme for en republikansk Forsatning, naar Dronning Viktoria engang forlader det Jordiske. Irland er endnu, som i det forløbne Aar, i stærk Gjæring og ponser stadig paa en gunstig Lejlighed til at afskaffe det forhadte engelske Lag, hvilken Stemning trolig understøttes af Irlands urolige Sonner hinsides Havet. Spanien befinder sig ligeledes i en bedrovelig Tilstand. Den nye Konge, den unge Amadeus, kan ikke stille de stridende Partier tilsætte, og han har endog truet med at ville nedlægge sin Krone. Selv der har Internationale sat saadan Bevægelse i Folket, at Arbeidet mange Steder er nedlagt og Forsøg fra Arbeidernes Side gjort paa at tage sig selv tilrette — Noget, der i et forkuet Land som Spanien, er høist betegnende. Preussen indtager fremdeles en truende Holdning i Europa og er frygtet af Alle. Dette Keiserdomme fra ifjor har paa en mystisk Maade nærmest sig Østerrike og Rusland, og derved syldt Europa med Engstelse for hvad Bismarcks anerkendte Overlegenhed i Politiken i Fremtiden vil føre til. Selv det rolige og sindige danske Folk er bleven greben af den herskende Uro og er bleven gjennemtrængt af Internationales Land. Hidindtil har alt gaaet fredeligt af, da Arbejdsgiverne og Kapitalisterne have været forsigtige nok til at fire itide; men den herskende Gjæring er ingenlunde bilagt, Gemyterne ere ingenlunde tilfredsstillede.

Paa den anden Side af Atlanterhavet har det svundne Aar ligeledes efterladt usorglemmelige Minder, hvori blandt Internationales Opræden ikke indtager den ubetydeligste Plads. Ligeledes vilse vi minde om den umaaelige Brand i Chicago, og de forfærdelige Ildsvaader i Michigan, Wisconsin, Californien og Pennsylvanien, hvorved saamegen Ejendom gik tabt og saamange Mennesker omkom. Men det for de Sidste Dages Hellige Vigtigste er de stammelige Forsøg, som

*) I dette Tal ere Børnene medregnete.

Unionsembedsmændene under Skin af Lov og Ret have gjort for at komme vore Ledere til livs og om mulig omstyrte vort Samfund og tilegne sig vort med Moie og Slid opdyrkede Territorium. Under Paaskud af at ville verne om Sædeligheden have elendige Uslinger, som selv beviseligen have krænket Dyden, udslynget ørelænende Beskyldninger mod de ødlest Mænd og hederligste Kvinder, som i denne Tidsperiode betraade Jorden; de arbeide paa at opbryde vort fredelige Familieliv og at sonderrive de kærestie Baand; de ville sætte vore Kvinder, hvis Stolthed er deres Dyb, i Klasse med de elendigste af Evans Døtre; ville børse vore uskyldige Born deres upplette Navn og brændemærke dem som Bastarder og Udstud i Verden. Og disse skændige Beskræbber seer Regjeringen ikke alene roligt paa, men vi saae hver Dag mere og mere Bisshed om, at Unionsregjeringen selv hemmeligen støtter og paaskynder denne ulovlige Færd. Den mægtigste Nation i Verden nedværdiger sig til at gaae paa Nævesodder ligeoversor en Haandfuld af dens troestie og hederligste Borgere, som i de sidste 25 Åar have ydet Landet umadelige materielle Fordele ved at forløse Orkenen og aabne baade Californiens og alle de vestlige Staters og Territoriers rige Skatkamre for Verden. Men trods alle Anslag og Kænker sole vi os forvisse om, at vore Godstende i Zion ville komme ustadte ud af Præsen. Vi have saa ofte seet, hvorledes Herren har været Zion naadig, naar hun har ydmigtet sig for ham og sogt hen til ham i sin Nød, at vi ikke nære ringste Twivl om, at hendes nuværende Prøvelser ogsaa ville tjene til at forøge hendes Glands og Triumfs.

Korrespondance.

Amerika.

Coalville, Utah, den
21. Novbr. 1871.

Præsident K. Peterson.

Kære Broder!

Det er med Taknemlighed mod vor himmelske Fader, at jeg idag mælder Dem om vort Reiseselskabs lykkelige Ankomst til Utahs fredelige Dale. Herrens Haand har beskyttet os baade paa Land og Hav, og naar Aarstiden tages i Betragtning, maae vi kalde det en meget heldig Reise. Vi have ikke haft noget Dødsfald iblandt os, ei heller nogen Sygdom, og til Undretning for dem, der havde Benner

eller Bekjendte i vort Kompagni, vil jeg sige, at Ingen lodes tilbage paa Beien.

Vi forlod New York den 3die denne med et Extratog af 2den Klasses Vogne og ankom til Pittsburg næste Aften Kl. 8 efter at have krydset over de høje Alleghany-Bjerge. Samme Nat Kl. 1 reiste vi videre og ankom til Chicago den 5te om Aftenen. Efter nogle Timers Ophold fortsattes Reisen og vi ankom til Omaha den 7de og til Ogden den 11te om Aftenen. Ude paa Sletterne ved Lodge Poll Stationen, blev vi siddende i Sneen i tolv Timer. To 8-hjulede og to 10-hjulede Lokomotiver arbeidede med Sneeplove for at bane

Beien, og de Hellige hjalp til af alle Kræster — med at synge. I Echo City mødtes vi af Broder W. W. Cluff og Flere, og ved Ankomsten til Ogden blev vi modtagne af Brødrene Franklin D. Richards, Albert Carrington, Bisshop Ma-leigh og mange Andre, der længedes efter at hilse paa Slægtinge og Venner og byde dem velkommen i deres Huse. Næsten af Kompagniet, der skulle til Salt Lake City, ankom dertil Kl. 1 om Natten.

De Hellige var alle lykkelige ved at næae deres fremtidige Hjem, ja endog flere Fremmede, som var i vort Selskab, men som ikke ere af vor Tro, udtalte deres Lykke over at kunne opstaae deres Bolig blandt os og fandt Utah bedre end de havde ventet. Vi havde flere Gamle i Kompagniet, blandt Andre en gammel Dame paa 87 Aar; hun følte sig stærkere og raffere ved Reisens Ende, end da hun forlod sit Fædeland; hun havde tillige været meget hjælpsom mod Andre

og havde forstrukket femten Personer med Reisepenge.

Vi hørte en Mangfoldighed af Nyg-ter paa Beien om Præsident Youngs Arrestation osv., men da vi kom til Salt Lake City, fandt vi Fred og Ro alle-vegne. Præsident Young var bleven stærnet for Netten og mødte ogsaa. Ga-derne vare ved denne Lejlighed oversyldte med Mennesker, og da han trædte ind i Retssalen, reiste Alle sig ørbodigt, og alle Føderaleembedsmændene fulgte ube-vidst Exemplet, ja endog den gamle for-slagne Dommer selv kom bleg og skjel-vende paa Venene. De Hellige her føle sig trygge og tilfredse og ere forvissede om, at alle disse Anslag mod Guds Ej-eitere ville bringe ny Glads og Hæder over Herrens Værk.

Maa Gud velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Stilling tilligemed de øvrige Brødre i Missionen.

Deres Broder i Pagten

Peter Brown.

Bor de Hellige forlade Utah?

(Fra „Deseret News.“)

I flere Uger har man ude i Verden levet i en vis Spænding for at erfare, hvorvidt de Sidste Dages Hellige ville forblive i Utah eller fortrække til andre Regioner. Nogle Journalister ansee det for en Synd, om saa præstigt et Folk skulle blive tvunget til at forlade et Ter-ritorium, som det selv har opdyrket og gjort beboeligt og frugtbart, og de udtale Haabet om, at en eller anden sindrig Plan maa blive hittet paa, hvorved de Helliges Vindstibelighed, Flid og Øko-

nomi fremdeles kan sikres den ameri-kanske Nation, efter at deres „eiendom-melige“ Grund sætninger være strøgne.

Dette er et forsjæves Haab, af den Grund, at det netop er disse „eiendom-melige“ Grund sætninger, som have gjort Utahs Borgere til hvad de ere, som have formaaet dem til at udrette, hvad Ver-den paa denne Dag beundrer, og som intet andet Folk under andre Omstændig-heder kunde gjøre dem efter.

En anden og lavere staende Klasse

af Journalister haaber, at Mormonerne ville blive nødte til at forlade deres Huse, Butikker, Haver, Farms, Møller, Fabrikter og alle deres andre Anlæg, som ere høit talende Bidnesbyrd om den magelese Grad af Oposfrelse, Energi, Indsigt og Administrations-Dygtighed, de have lagt for Dagen under de vanskelige Forhold og tilsyneladende uoverstigelige Hindringer.

Dette „Haab“ er saa urimeligt, saa uretsærdigt, saa intolerant og ukristeligt, at det ikke vilde vække Nogens Forandring, om vi forbilog det med taus Foragt. Vi skulle onste at hænde den første Grund, hvorför vi saaledes burde drage bort til fremmede Egne og overlade Frugterne af vor Flid til vores Fjender. Vi hænde ingen saadan. For vor Religions Skyld have vi allerede flere Gange opgivet vores Besiddelser og baaret mange tunge Offer. Mange af os have forladt Huus og Hjem i Staterne ogude blandt Nationerne, og som et Folk have vi vandret fra Ohio, Missouri og Illinois. Disse Fordrivelse var grundlovstridige og aldeles uretsærdige, og engang i Tiden maa der tilveiebringes Oprekning for al den lidte Uret, som er os tilføjet.

Nogle ligesaa ilbesindede og samvittighedslose Mennesker, som vores Fjender forдум, ville nu i disse Dage gjerne drive os fra Huus og Hjem paany, hvis de havde Magt dertil. Af hvad Grund stiller et saadant Forlangende til os? Hvor har man den mindste Marsag eller Skin af Ret til at affordre os et saadant Offer? Hvor er Netten? hvor er Nodvendigheden? Vi see ingen.

Vi have gjentagne Gange opgivet vores Besiddelser og vort Gods til vores Fjender, ene og alene for at bevare Fred med dem. Det, stulde vi mene, er tilstrækkelig, langt mere end man med Billighed kunde forlange. Om yderligere

Forlangender af dette Slags stulde stilles til os, have vi ikke isinde at imødekomme et saa uædelt Onske. Der er en Grænse for den taalmodigste Taalmodighed. Det er paatide, at der steer en Forandring. Hvis der maa finde en Adstillelse Sted mellem Mormonerne og deres Modstandere, foreslaae vi til en Afvegning, at Modstanderne drage bort til hvilket som helst Sted de behage, thi Mormonerne ville ikke i nogen Henseende forulempe dem, eller leve i Kjælv med dem, hvis de paa en værdig og lovlig Maade kunne undgaae det.

Vi have ligesaa stor Ret til at opfordre andre Folk til at drage afveien for os, som Andre have til at forlange, at vi skulle drage afveien for dem. Det er ligesaa rigtigt for Beboerne af dette Territorium at opfordre Folk fra Missouri, Illinois eller New York at vige Pladsen for dem, som for disse at forlange, at vi skulle fortrække. Ingen af Delene vilde imidlertid være overensstemmende med Lov og Ret. Saadant et Forlængende vilde snarere være et Bevis paa Selvtægt end paa Frihedssind, og Frihed er netop hvad vi søger at opmuntre og værne om saavidt mulig.

Men naar vi komme lige ned til Kjernen af Spørgsmaalet, hvo har vel bedre Ret til at beboe og eie dette Territorium end de Sidste Dages Hellige? Vi have saa at sige stadt det, og desuden have vi den Ret, som ethvert respektabelt Samsund har Krav paa, thi det kan ikke negtes, at dette Folk har altid udmarket sig ved en Flid, Fred, Orden, Loyalitet, Ædruelighed og Lovoverholdelse, der ikke har sin Lige i noget andet af de vestlige Territorier og Stater. Dette er bleven anerkjendt af alle hæderlige Mænd, der have været kompetente til at bedømme Bestens Hævie. Voruden at have forløst Drænen,

have vi desuden kjøbt og betalt til Ne-gjeringen for de Landstrækninger, vi selv have gjort værdifulde, og vi holde os Amerikas Love mere efterretlige end noget andet Folk paa dette Kontinent.

Det er derfor vor uomtvistelige Ret

at blive i Utah saalænge vi lyste, og de Mænd, der ønske at beroeve os denne Ret, kunne uhindret reise hvorhen de synes og helst snarest mulig — i Utah er der ingen Brug for dem.

Tempelgrundens Indvielse i St. George.

(Fra „Millennial Star.“)

Bed Middagstid den 9de dennes samledes circa 500 Hellige paa Tempelpladsen i St. George i den Hensigt at indvie samme. Det er en øde Plads, men saaledes beliggende, at det fuldendte Tempel vil kunne ses i betydelig Afstand fra alle Kanter, naar den Reisende kommer over Bjergenes Rand.

Tempelpladsen var under Præsident Youngs Ledelse allerede tidligere blevet opmaalt af Brodrene Daniel Stark og Joseph W. Young, ifolge Br. Truman Angells Tegning. Templet bliver 142 Fod langt, 95 Fod bredt og 90 Fod højt til Taarnet.

De Førsamlede kaldtes til Orden af Præsident Young, hvorefter Santa Claras Musikkorps spillede og St. Georges Kor sang en passende Salme; deretter gjorde Præsident Young nogle saa Bemærkninger, og Præsident George A. Smith opsendte Indvielsessbonnen.

Præsident Young holdt derpaa en kort Tale om hvorledes Arbeidet paa dette Tempel skalde ledes. Førsamlingen udtrykte ved et enstemmigt Votum sin Tak til Præsidentskabet for dets Raad at bygge dette Tempel og tilkjendegav ligeledes sin Villighed til at understøtte det i Planens Udførelse. Derefter Sang og Musik.

Præsident B. Young tog derpaa en

Spade og mærkede Stedet, hvor den sydøstlige Hjørnesteen skalde lægges, og hvor Tempeloptegnelserne skalde bevares. „Vi ville nu bryde Grunden,“ sagde han, „og bede, at vore Fjender aldrig maae kunne hindre dette Arbeide, men at dette Tempel maa blive fuldbindt, saa Ordinancer for Levende og Døde kunne blive udsorte deri.“

Derefter gjorde han nogle Spadesluk og kastede Jorden tilsidé, hvorpaa han rakte Spaden til Præsident George A. Smith, der gjorde ligesa; samme Ceremoni gjentoges efter Tour af enhver af følgende Brodre: Præsident Graftus Snow og Eldsterne Joseph W. Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Jacob Gates, James G. Blak, Patriark Perkins, William Faucett og Bisshop D. D. McArthur. Flere Andre tog ogsaa Deel deri.

Præsident G. Snow talte korteligen om dem, der i December 1862 kom med ham som Pionerer til denne sydlige Egn og som havde været deres Kaldelse troe; ligeledes om det prægtige Tabernakel, der nu nærmer sig sin Fuldbendelse. Hentydede ligeledes til Præsident Youngs Syn, hvori han saae en yndig By, hvis Tempel majestætisk kneisede mod Himlen, netop paa det Sted, hvor St. George nu er

beliggende, og udtalte sit Haab, at Templet snart maatte blive fuldført.

Eldste Joseph W. Young omtalte nogle Enkelheder med Hensyn til Templet, og tilføjede, at han tilligemed Bisshop McArthur vilde være tilstede her paa Bladsen Kl. 3 i Eftermiddag for at anordne det Fornødne til Gravningens Paabegyndelse.

Esterat Musiken havde spillet, sang Koret: „Guds Aaland som en Ild nu be-

gynder at lue,” som hele Førsamlingen istemte.

Præsident Young steg derpaa op paa en Stol og leste og visste de Tilstede værende den hellige Hilsen „Hosanna for Gud og Lammet,” hvilket gjentoges tre Gange af Førsamlingen.

Om Eftermiddagen samledes de Hellige i St. Georges Hal, hvor Præsident Young talte opmuntrende og belærende om vor Religions evige Sandhed.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1842.

(Fortsat fra Side 30).

Søndagen den 1ste. Jeg prædikede i Lundom om Rigets Nøgler, Godgjørenhed osv. Nøglerne ere visse Tegn eller Ord, hvorved vnde Aander eller Væsener kunne opdagtes og skjelnes fra de gode, hvilke ikke kunne aabenbares til de Eldste før Templet er færdigt. De Rige kunne blot erholde dem i Templet, men de Fattige kunne i Mangel af et Tempel ogsaa saae dem paa Bjergene, ligesom Moses for dom. De Rige kunne ikke saae dem uden ved Godgjørenhed mod de Fattige, naar- og hvorsomhelst Gud kræver det af dem, i Forening med at yde til Templets Opførelse. Der gives Tegn baade i Himmel, i Helvede og paa Jordens, hvilke vore Eldster maae lære at kjende, inden de kunne blive begavede med Fuldmagt til at fuldende deres Gjerning og forebygge Bildfarelse. Djævelen kjender mange Tegn, men han kjender ikke Jesu Kristi Tegn. Ingen kan med Sandhed sige, at han kjender Gud, for han har erhvervet sig bestemt Kundstab, og det kan han kun erholde i det Allerhelligste.

Mandagen den 2den. Af Redaktions-bemærkningerne i „Times and Seasons“ hidstætte vi Følgende:

„Tempelarbeidet strider rast fremad; store Anstrengelser gjøres af de Hellige allevegne for at paaflynde dets Fuldestandelse, hvilket vi haabe vil finde Sted til Efteraaret. Medens Mange have anvendt en Tiendedeel af deres Tid paa Templet, have Andre ydet ligesaa vilstigt en Tiendedeel af al deres Indtægt saavelsom deres Helligelsesoffre i samme store Diemed. Siden Kirken blev oprettet, have vi aldrig set storre Over og Willighed hos de Hellige at efterkomme Jehovahs Besalinger end netop nu. De have aldrig lagt saa megen Begeistring, saa megen Oppførelse, saa megen Ridhærhed for Dagen som siden Herren bod: „lad Templet blive bygget ved mit Folks Tiende.“ Baade Unge og Gamle synes at være grebne af en hidindtil ujendt liberal og hjælpsomt Aaland, ja selv Fremmede, der ikke ere af vor Tro, have ydet med Gavmildhed af deres Midler for at fremfylde dette store Værk.

„Vi ville derfor gjennem disse Linier bringe Alle, baade Unge og Gamle, i Kirken saavel som udenfor, vor hjerteligste Tak for deres uforlignelige Liberalitet, Flid, Imodelkommenhed og Lydighed, som de have lagt for Dagen i denne Tid. Personlig have vi ingen Vordeel deraf, men naar Alle tage sat paa Værket med forenede Kræfter, lettes vort Ansvar og vor Byrde betydelig.

„Guds Rige er en Sag af fælles Interesse for Alle; vi ere Alle Lemmer af det samme Legeme; vi ere Alle deltagtige i den samme Land, ere døbte med den samme Daab og besjæles af det samme hellige Haab. Bions Opbyggelse og Guds Riges Fremme er ligesaa meget een Mands Pligt som en Andens; den eneste Forhjel bestaaer deri, at En er kaldet til at udføre een Deel af Arbeidet, en Aanden har en anden Pligt at varetage; „men naar eet Lem lider, lide de alle; naar eet Lem bliver holdt i Ere, glæde alle Lemmerne sig med; og Diet kan ikke sige til Haanden: jeg haver Dig ikke behov, eller Hovedet til Fodderne: jeg behøver Eder ikke.“ Partiinteresser, personlige Høieler og egenkærlige Hensigter bor altsammen lægges til side — vi bor Alle gaae op i det store fælles Værk.

„Bions Opbyggelse er en Sag, som har været af stor Interesse for Guds Folk i enhver Tidsalder; det er et Emne, som Ypperstepræsterne, Profeterne og Kongerne have omhandlet med siensynlig Glæde; de have med Længsel stuet hen til den Dag, paa hvilken vi nu leve, og inspirerede af salig Fryd have de bestrebet, besunget og profeteret om denne vor Dag, men de maatte doe uden at opleve den. Vi ere det begünstigede Folk, hvem Herren har udkaaret til at opbygge det Sidste Dages Rige; det er blevent os beskaaret at stue, at deeltage i og at fremme Tidernes Fyldest Huusholdning, i hvil-

ken Gud vil samle alt det, som er i Himlen og paa Jorden, til Et, da Guds Hellige skulle indsamles fra alle Jordens Nationer, Stammer og Folk, da Fodderne skulle indsamles til deres Land og de Ugudelige ødelægges, som Profeterne have sagt. Guds Land vil hvile over hans Folk, medens den vil blive unddragten de øvrige Nationer, og alle Ting, det være sig i Himlen eller paa Jorden, ville blive forenede til Et i Kristo. Præstedommet i Himlen vil forene sig med Præstedommet paa Jorden for at tilveiebringe disse store Diemed, og Guds Land vil blive udøst i rigt Maal over hans Hellige paa Jorden. Hans Naade vil hvile over os, og vores Born ville staae op og velsigne vort Navn, ja endnu usodte Slægter ville med taknemlig Glæde stue tilbage paa vort Arbeide, vor Opoffrelse, vores Trængsler og vores Lidelser, da vi virkede saa utrettelig for at grundfæste det Værk, der bragte dem Herlighed og Velsignelse — det Værk, der er bestemt til at nedbryde Mørkets Magt, gjenføde Jorden og frlse hele Menneskeslægten.“

Onsdagen den 4de tilbragte jeg i mit Privatkontor (saaledes kaldet, fordi jeg her opbevarede mine hellige Skrifter og Oversættelser af gamle Oldtidsoptegnelser) i Raad med James Adams, Hyrum Smith, Newel K. Whitney, George Miller, Brigham Young, Heber C. Kimball og Willard Richards. Jeg belærtede disse Brodre om Præstedommets Orden, forrettede Eventninger, Salvninger og Begavelser, og meddelte Nøgler, henhørende til det aaroniske Præstedomme, og derefter igjennem alle Grader til den høieste Orden i det melkjedekke Præstedomme, samt belærtede dem om de Grundsætninger, hvorved ethvert Menneske kan sikre sig en Fylde af de Velsignelser, der ere beredte for den Vorstefædtes Menighed, og naae en evig Plads i Elohim's

Nærværelse. I dette Maad blev den gamle Orden indført for første Gang i disse sidste Dage. Disse Belærelser vare af aandelig Natur og ville i Tidens Løb blive meddelte alle de Hellige i denne Huusholdning, saasnart de ere beredte til at annehmen samme; og et paærende Sted er

anstaffet i dette Diemed. Lad derfor de Hellige være nidsjære for at faae dette Tempel opført saavel som andre Templer, naar Gud derom giver Besaling. Lev i God-myghed, Taalmodighed og Tro, saa Gud kan aabenbare sin Billie til os i sin rette Orden. (Fortsættes.)

Blanding.

Der har i Slutningen af Novbr. været forsædelige Sneestorme i Utah, hvilke for en stor Deel have gjort Veiene i Bjergene og Dalene usremommelige. Neppé var dette Faktum bleven bekjendtgjort for Dommer McKean, før denne rænkesfulde Intrigant bestemte, at „Brigham Youngs Sag skalde foretages forskommende Mandag“ (den 4de Decbr.) En mere skændig Beslutning end denne kan neppe tænkes, saameget mere som Präf. Youngs Forsvarer Hr. Hempsted bad om at faae Sagen utsat to Uger, hvilket blev afflaaet. For at naae dertil i rette Tid, maa Präf. Young udsette sig for en højt besværlig Reise i den bælte Winter, hvilket kan have skadelig Indflydelse paa den alderstegne Mands Helbred, hvad McKean og „Ringén“ maaße netop onser. President Young vil imidlertid gjøre alt muligt for at møde i rette Tid. Hans Hovedforsvarer Hr. Fitch er fortiden nede i Staterne, men han kan jo komme hurtig hjem ad Jernbanen.

In d h o l d.

	Side.		Side.
Tale af Ældste John Taylor	97.	Korrespondance	106.
Oppositionens Nytté	100.	Bor de Hellige forlade Utah?	107.
En Kvindes Mening om Polygami	102.	Tempelgrundens Indv. i St. George	109.
Præsens Dom	103.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetslob (fortsat)	110.
Nebaktionens Bemærkninger (Betragt- ninger ved Aarskiftet)	104.	Blanding	112.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen
Trykt hos F. C. Bording.